

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: les missions (2)

Celebrem el «Dia de les missions», l'anomenat «DOMUND», enguany sota el lema «La Paraula de Déu, Llum per als Pobles».

La tria d'aquest lema es pot interpretar en el sentit de voler recordar que allò essencial de les missions és evangelitzar i que «evangelitzar, com diu sant Pau, és parlar de Crist i anunciar la seva Paraula» (cf. *Rm 10,14-17*). Cal recordar-ho, tot i ser una cosa tan evident? Sembla que sí. Des de fa molts anys s'ha difós la idea que el missioner no és sinó un agent social al servei del desenvolupament humà dels pobles més pobres. Aquesta idea ha anat formant-se pel fet que molts missioners s'han lliurat plenament a l'ajuda humana, sigui perquè han trobat situacions de misèria i d'injustícia que clamen al cel, sigui perquè pensen que realment no han de fer altra cosa, sigui perquè esperen poder trametre la Paraula de Crist més endavant... També s'ha format aquesta imatge potser perquè, quan se'ns parla del que fan i se'ns demanen diners, gairebé sempre es tracta de projectes i obres de promoció humana.

Tenim davant la darrera encíclica de Benet XVI, que, com ja hem dit, posa el fonament de tot en la relació mútua i necessària entre la «Caritat i la Veritat»: la caritat no es pot practicar sinó en la veritat, i la veritat no es pot realitzar sinó en la caritat. En el cas dels missioners, sembla que la caritat és la base de tota l'acció social i humanitària que fan, i la veritat correspon a la Paraula de Crist que prediquen. Però cal aprofundir una mica més. Citant Pau VI, diu l'encíclica:

«El testimoniatge de la caritat de Crist mitjançant obres de justícia, pau i desenvolupament forma part de l'evangelització.» (n. 15)

«A més de la llibertat, el desenvolupament humà integral com a vocació exigeix també que es respecti la veritat... (I la veritat del desenvolupament humà) és que ha de ser integral, és a dir, promoure tots els homes i tot l'home... L'evangeli és un element fonamental del desenvolupament humà perquè en ell, Crist, en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home a l'home mateix... Precisament perquè Déu pronuncia el «sí» més gran a l'home no pot deixar d'obrir-se a la vocació divina per realitzar el seu desenvolupament.» (n. 18)

El missioner és un evangelitzador, perquè comunica Jesucrist a fi i efecte que creguin en Ell i, creient, com diu sant Pau, se salvin. Però a la llum d'aquestes afirmacions ens preguntem com la caritat i la veritat estan presents en la vida i la tasca del missioner. En tant que bon evangelitzador, el missioner:

—Viu l'Amor en l'origen de la seva vocació i en l'acció missionera: és missioner perquè estima i viu i treballa estimant.

—Serveix a la Veritat salvadora: és missioner perquè creu en ella i vol que els altres també hi creguin.

—Però l'Amor i la Veritat són Jesucrist. No estimaria de debò si no comunicués el do més preuat i necessari, que és la fe en Jesucrist; no serviria a la Veritat, si no ho testifiqués també en el servei al desenvolupament humà.

Entenem així el que diu el missatge del Papa per al dia del DOMUND: que la Paraula que trameten els missioners és realment «Paraula de salvació». La salvació, que és el Crist anunciat i demostrat en les obres, el Crist cregut i estimat sobre totes les coses, el Crist adorat en la pregària i servit en els pobres.

Joves cristians preparen el curs a Taizé

► La darrera setmana del passat mes d'agost un grup de joves cristians de diverses diòcesis catalanes varen fer una estada a Taizé. Foren dies de pregària i de reflexió en aquest monestir ecumènic de França, com a preparació de les activitats al servei dels joves cristians durant el present curs. Un moment rellevant d'aquest curs serà l'Aplec de l'Esperit, que se celebrarà a Terrassa la vigília de Pentecosta, el 22 de maig de 2010. A Taizé els joves varen reflexionar i pregar entorn del lema del curs i de l'Aplec de l'Esperit, que són les paraules de Jesucrist: «Amb vosaltres cada dia».

GLOSSA

Aquest és el meu lloc

Dos joves religiosos han fet, fa unes setmanes, els seus darrers vots. Un d'ells s'expressava així en la invitació que adreçà al seu cercle de persones properes en convidar-los a participar en la celebració: «Després d'aquests anys de vida religiosa em sento indignat, però estimat. Això últim és definitiu per a mi, ja que no em puc agafar a res més: ni glòries passades ni promeses futures. No us puc amagar que m'impresiona la situació present i que em pesa la perspectiva futura. Penso que si no fos així, seria un inconscient... Però confio en el Déu Pare de Nostre Senyor Jesucrist i crec que el seu Esperit guia l'Església i, dins d'ella, la vida religiosa. Poc més.»

»Em sento sota el signe de Rut i vull dir-li a la meua congregació el mateix que li va dir ella a Noemí: «No insisteixis que et deixi, que em separi de tu i me'n torni! On vagis tu, vull venir-hi jo; on visquis tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu.» (*Rt 1,16*).»

L'altre deia en una carta escrita uns dies després i adreçada als seus companys i als seus amics: «Sento ben al fons que aquest és el meu lloc, que no desitjo altra cosa que ser company de Jesús tota la meua vida. Ara i aquí, en aquestes circumstàncies concretes, plenes de fragilitats i d'incerteses, plenes també de reptes apassionants...»

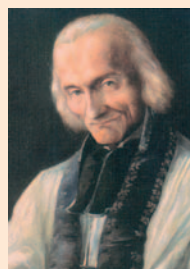
Aquest és el meu lloc, amb els companys concrets que el Senyor em posa al costat: religiosos i laics. Té raó Jesús quan diu que qui ho deixa tot per seguir-lo rep, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes...

»Durant la celebració, donant la comunió, anaven apareixent rostres de persones que han estat importants per a mi en aquests últims anys. Persones a les quals em sento enviat a estimar i a anunciar la Bona Nova de Jesús, amb les quals em sento embarcat en l'aventura de construir el Regne. Persones que m'han anat fent religiós i sacerdot, amb les quals visc i comunico el més profund de la meua vida: Déu omple el cor de les persones, i no hi ha res que el pugui omplir com Ell.»

Trobar la felicitat des del convenciment i la certesa personal que, als ulls de Déu, ets on has d'estar. Hauríem de pregar sovint, confiadament, a Déu Pare que, en la seva gran bondat, obri el cor dels joves a escoltar la crida a la vocació comuna a tots els cristians: el seguiment de Jesús. I que els doni, també, capacitat de discerniment per descobrir des d'on han de viure aquesta vocació i fortalesa, i decisió per complir la voluntat del Pare i així saber i sentir joiosament que cadascú és on ha de ser.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Totes les oracions es fan en nom i pels mèrits de Jesucrist... Fills meus, escolteu-ho bé això. Sempre que he obtingut una gràcia, l'he demanada d'aquesta manera; no m'ha fallat mai.

► *Todas las plegarias se hacen en nombre y por los méritos de Jesucristo... Hijos míos, escuchad bien esto. Siempre que he obtenido una gracia, la he pedido de esta manera; no me ha fallado nunca.*

(*Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón*, Barcelona 1994)

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el designi del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissiu un favor que us demanarem». Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure, l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu». Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem». Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat». Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes».

► Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años. Lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos

(He 4,14-16)

Hermanos: Mantengamos la confesión de la fe, ya que tenemos un sumo sacerdote grande, que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo exactamente como nosotros, menos en el pecado. Por eso, acerquémonos con seguridad al trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia que nos auxilie oportunamente.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir.»

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?» Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda.» Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber, o de bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?»

Contestaron: «Lo somos». Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y os bautizaréis con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo; está ya reservado.» Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen.

Vosotros, nada de eso: el que quiera ser grande, sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por todos.»

La coronació d'espines. Pintura de Jeroni Bosco, Museu de l'Escorial, Madrid.

COMENTARI

L'energia espiritual del sofriment

Hi ha sofriments inútils que, si és possible, convé eludir, o bé paliar quan no ens queda cap més remei. Aquests sofriments poden emergir del cos, de la ment, de les emocions i de la societat. Davant d'aquest repte del sofriment, hem de cooperar tots plegats per tal de superar-lo en la mesura del possible.

Tanmateix, hi ha un altre sofriment que procedeix de l'opció d'estimar. Aquest sofriment es manifesta quan, malgrat totes les nostres limitacions, ens fem solidaris dels altres i compartim el seu dolor com si

fos propi. Altres vegades, el fet d'estimar ens porta al fracàs, puix que després d'haver-ho donat tot, hom es troba amb la indiferència o, fins i tot, la ingratitud. El sofriment espiritual posa en relleu l'energia més original i misteriosa de la persona. Hi ha moltes històries de vida que palesen aquesta realitat.

Si mirem atentament la vida del Crist, des dels inicis de la vida pública fins a la creu, observem que tots i cadascun dels seus actes responen a una donació d'amor que el porta al sofriment. La donació d'a-

mor fou tan gran que acabà per donar-ho tot. De tota manera, la força del sofriment del Crist ha estat la font d'energia espiritual que ha escrit les millors planes de la història.

Els cristians podem participar d'aquesta aventura de l'amor, encara que haguem de pagar el preu inevitable del sofriment espiritual. Tanmateix, aquest seguiment real del Crist no passa per escalar el poder social o eclesiàstic, sinó per viure com Ell va viure i donar-se com Ell es va donar.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Rm 4,20-25 / Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21 ■ **dimarts**: Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / SI 39 / Lc 12,35-38 ■ **dimecres**: Rm 6,12-18 / SI 123 / Lc 12,39-48 ■ **dijous**: Rm 6,19-23 / SI 1 / Lc 12,49-53 ■ **divendres**: Rm 7,18-25a / SI 118 / Lc 12,54-59 □ **dissabte**: Rm 8,1-11 / SI 23 / Lc 13,1-9 ■ **diumenge** vinent, XXX durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Jr 31,7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Testimonis esperançats de Crist, avui

Avui se'ns demana als cristians que, sense complexos, amb naturalitat, siguem testimonis esperançats d'Aquell que, per nosaltres i per la nostra salvació, s'encarnà, patí i morí i, al tercer dia, ressuscità. Evidentment, la condició *sine qua non* és que el que confessem en el nostre cor es concreti, encara que sigui imperfectament, en el nostre conviure quotidià.

Avui, potser més que en altres temps, el futur de la tradició cristiana és a les mans d'aquells i d'aquelles que, malgrat la desestructuració creixent de les institucions, continuen posant en Crist l'esperança fonamental de les seves vides. Ens cal la virtut dels temps difícils que és l'esperança.

Crec que cal afirmar que, malgrat la precarietat actual de les transmissions cristianes, el cristianisme té futur. No un futur fàcil i còmode, però un futur al capdavant.

Quan no hi ha paraules, o quan aquestes han perdut el seu poder invocatiu i evocatiu, l'únic recurs efectiu que roman dempeus és el testimoniatge.

En la ja llarga història del cristianisme, el testimoni, juntament amb el seu testimoniatge, sempre ha estat qui ha mostrat amb la seva pròpia vida la veritat d'allò que proclamava.

En ella mateixa la vida del testimoni és predicació de l'Evangeli; és realment *Paraula encarnada* en un ésser humà concret, amb els seus dubtes i les seves febleses, però també amb la seva voluntat inextingible i introntollable de fer present el Crist en un món aparentment allunyat de Déu, però que és el món que Déu estima i per al qual ha ofert el seu propi Fill.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

Damián de Molokai:
Apóstol de los leprosos

Molokai era la prisió de los leprosos de todas las islas hawaianas. A quien se le detectaba la enfermedad era conducido por la fuerza a la isla. En 1873, la lepra se convirtió en una enfermedad epidémica que asolaba a la población de las islas. Allí es donde va como sacerdote misionero Damián de Veuster, hoy santo, para enterrarse de por vida con sus queridos leprosos y muriendo leproso como ellos. Nació en Bélgica. Fue ordenado sacerdote de la Congregación de los Sagrados Corazones de Jesús y de María (Picpus).

El P. Damián escribía: «Cada barco nos trae enfermos por docenas —había unos 1.400—. Tengo actualmente 60 muchachos leprosos, y todos viven en el jardín de nuestra iglesia». Construyó casas, un orfanato, una iglesia y un hospital. Se le llamó *el hombre de los 36 oficios*: sacerdote, médico, enfermero, albañil, carpintero, enterrador... Organizó dos corales y dos bandas de música que acompañaban los actos litúrgicos y tocaban en los entierros de los leprosos.

La reina Liliuokalani, regente de las islas, visitó Molokai y concedió al P. Damián la condecoración de Caballero Comendador de la Orden de Kalakaua, escribiendo: «Deseo expresarle toda mi admiración por los heroicos y desinteresados servicios que presta a los más desgraciados de este reino, y rendir así, de alguna forma, un homenaje público a la entrega, paciencia y caridad sin límites con que usted se ocupa sin cesar del alivio corporal y espiritual de todos estos desgraciados, privados fatalmente de los afectuosos cuidados de sus padres y amigos».

El P. Damián, escribió: «Me he hecho leproso con los leprosos a fin de ganarlos a todos para Cristo. Por eso, cuando predico, acostumbro a decir: "Nosotros los leprosos". "Me siento el misionero más feliz del mundo"».

J. M. Alimbau

SANTORAL

18. ✚ Diumenge XXIX durant l'any. Mare de Déu de la Bonanova; sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. Dilluns. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694-Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. Dimarts. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. Dimecres. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió

(s. III-IV), abat palestinenc; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. Dijous. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca.

23. Divendres. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. Dissabte. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Educar es difícil,
pero hay que
hacerlo

«**L**os grandes aventureros del siglo XX son los padres de familia». Esta frase del escritor francés Charles Péguy viene a mi memoria al escribir sobre la educación en

familia y sus trabas.

«Los padres son los verdaderos, iba a escribir únicos, responsables de la educación de sus hijos, y ésta no puede ser delegada en los demás por muy buenos y competentes que nos parezcan». Así se expresa, categórico, el colega madrileño Francisco Javier Mendiguchia, uno de los pioneros de la psiquiatría infantil y juvenil española, en su ya clásico libro *Problemas psicológicos de los hijos*.

¡Claro que ahora es más difícil educar! Antes había más unanimidad social. En la actualidad, las diversas opciones educativas —cuando no son claramente *deseducativas*— hacen complicado unificar criterios entre los miembros de nuestra comunidad y se nos cuelan en casa la televisión, internet, los videojuegos o las revistas del corazón.

Recomiendo siempre a los padres que digan a los hijos lo que creen que es un bien educativo para ellos. Que suelten, sin tapujos, lo que quieran transmitir a sus descendientes, aunque no sea políticamente correcto o vaya contracorriente. Pero, por favor, que no se lo guarden dentro. Lo que sembramos ahí queda y algún día florecerá, quizás nosotros ya no lo veremos, pero sin duda habrá dado su fruto. Recuerde que sólo se educa cuando se exige, y sólo se exige cuando se ama.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

ENRIC OLIVÉ

Amb esperit
missioner

Segons afirma Mn. Enric Olivé, prevere nascut a Castellbisbal (diòcesi de Sant Feliu) que va ser ordenat el 1961 a Barcelona, als anys cinquanta, al Seminari de Barcelona «hi havia un gran esperit missioner, una consciència que el sacerdot diocesà ha d'estar obert a tot el món». Aquest esperit el va portar a marxar a la missió quan va passar pel Seminari el bisbe d'Antofagasta (Xile) demanant més col·laboració. El seu destí va ser Calama, en aquell temps una de les parròquies d'Antofagasta, lloc on realitza la seva tasca pastoral des de fa 46 anys. En fa 9 que hi té l'ajut de la seva germana Maria Rosa, amb qui tiren endavant projectes socials i pastorals a la zona. Mn. Olivé va promoure l'agermanament de l'Església de Barcelona amb la de Calama, al nord de Xile, creada el 1963.

Com resumiria aquests 46 anys i com es viu la religiositat en aquell país?

Calama és una ciutat —oasi en el desert d'Atacama— al nord de Xile, a 125 quilòmetres d'Antofagasta. Ha experimentat un gran creixement, fruit de la mineria del coure. També com a Església s'han multiplicat les necessitats. A mesura que es creaven nous barris es procurava que la presència de l'Església fos propera i servicial. En un ambient de religiositat, la tasca cal que sigui d'evangelització: de formació humana i de coherència entre fe i vida.

En què se centra la seva tasca pastoral?

Principalment, és la d'un rector de parròquia i d'altres serveis a nivell d'Església diocesana. La gran orientació des de l'Assemblea episcopal d'Aporecida, per tota Amèrica Llatina, és aprendre a ser «deixebles-missioners de Crist, perquè els pobles, en Ell, tinguin vida». La gran dificultat sempre serà la de passar d'una religiositat individualista i interessada a una fe-experiència agraïda de Crist Salvador i a un compromís de servei transformador del món.

Quines necessitats cobreixen amb la seva germana?

En el camp social tenim la preocupació pel bon funcionament d'una llar d'avis, la majoria indigents, de Calama i d'altres llocs propers. Es va crear l'any 1982 i té uns 27 avis i àvies interns. La Maria Rosa, que és mestra, treballa en la formació dels animadors de Comunitats Cristianes de Base, en la formació de catequistes en els diferents nivells i especialment de catequistes per al Catecumenat dels joves i adults que demanen ser batejats.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Presentació de Caritas in Veritate a la Facultat de Teologia de Catalunya. El passat dimecres 23 de setembre va tenir lloc un acte acadèmic en el qual van intervenir Arcadi Oliveras, de la UAB, Antoni Babra, professor de la FTC, i el vicedegà i degà de la facultat, Gaspar Mora i Armand Puig, respectivament.

El bisbe Agustí amb els malalts a Lourdes. El cap de setmana 26 i 27 de setembre el bisbe Agustí s'hi va sumar, participant en la benedicció dels malalts el dissabte a la tarda i presidint la missa internacional del diumenge al matí. Aquesta era la 147a peregrinació de l'Hospitalitat de Lourdes dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Reunió d'arxiprestos. El passat dia 30 d'octubre es van reunir amb el bisbe Agustí i els vicaris episcopals a la seu del bisbat. Fonamentalment, es va treballar en l'enfocament del nou objectiu diocesà per al curs 2009-2010 i també sobre la formació continuada dels preveres, en aquest Any Sacerdotal promulgat per Benet XVI.

AGENDA

XV Jornades de Formació i Animació Pastoral. Del 19 al 22 d'octubre, de

ESGLÉSIA DIOCESANA

Presentació del nou objectiu diocesà. 25 d'octubre, 17.30 h. El bisbe Agustí convoca el Consell Pastoral Diocesà, els consells arxiprestals i els membres de les delegacions diocesanes per tal d'exposar els continguts i els materials del nou objectiu diocesà: «L'anunci que neix del goig compartit», amb l'acompanyament de Mn. Xavier Morlans. Col·legi del Bon Salvador, c/ Armenteres 15, Sant Feliu de Llobregat.

21.30 a 23 h. La Delegació Diocesana de Pobles i Comarques, en col·laboració amb el CEP, organitza aquestes sessions formatives per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, sota el lema «Proposar la fe en temps de crisi» i amb les intervencions del P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat; Esther Romero i Truñó, mestra i periodista; Mn. Xavier Morlans, professor de teologia; i altres testimo-

nis personals en el camp de l'evangelització. Sala Mn. Vinyeta, Vilafranca del Penedès.

XXI Jornada Catalana de Pastoral de la Salut. 24 d'octubre, de 9.30 a 18 h. El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de la CET organitza aquesta jornada, amb el lema «El dia del malalt, 25 anys caminant». En aquest any d'aniversari, es vol fer resum del camí recorregut, amb una mirada de projecció al futur. Entre els ponents hi haurà Mons. José Luis Redrado, secretari del Consell Pontifici per la Pastoral de la Salut, i el bisbe de Vic, Romà Casanova, com a responsable d'aquest àmbit pastoral de la CET, presidirà la missa de conclusió. Inscripcions: psalut@maddigital.cat.

Festivitat del pare Claret. La parròquia de Sant Antoni Maria Claret de Sant Boi de Llobregat celebra el seu patró amb diversos actes, entre els quals destaquem: 24 d'octubre, 19.45 h, conferència: «El año sacerdotal: 150 aniversario del Santo Cu-

ra de Ars», a càrrec de Mn. Vicenç Guinot; 25 d'octubre, 12.30 h, missa en la festa patronal; 14.15 h paella popular a la Plaça Mercè Rodereda. Per adquirir el tiquet i per a qualsevol altra informació: Parròquia Sant Antoni Maria Claret, c/ Joan Pfaff 17 i 25, Sant Boi de Llobregat, 936 402 861.

Inauguració del curs acadèmic de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. 19 d'octubre, 20 h. Per tercer any consecutiu, s'han iniciat les classes de l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona, en la seva delegació al Baix Llobregat. La lliçó inaugural anirà a càrrec del Dr. Josep Otón, amb el títol «El perdó: una experiència bíblica». Presidirà l'acte el bisbe Agustí Cortés i hi assistirà també el director de l'ISCREB, Dr. Antoni Matabosch. Sala d'actes del Centre Assistencial Benito Menni, c/ Dr. Antoni Pujades 38, Sant Boi de Llobregat.

Les corals de la diòcesi amb el bisbe Agustí. El proper dia 24 d'octubre estan convocats els directors i responsables de les corals presents al territori, per tal de fomentar la seva participació en les diferents celebracions diocesanes i dotar-les així de tot l'embelliment litúrgic possible.

CULTURA

Concerts d'orgue. 25 d'octubre, 18 h. Simultàniament hi ha dues ofertes musicals. A la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, concert a càrrec de Francesco di Lernia (Foggia, Itàlia); A Collbató, el grup King's College Chapel Choir interpretarà obres de Haendel, Bach, Archer, amb l'organista James Campbell i sota la direcció de Colin Albery a l'església de Sant Corneli.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: las misiones (2)

Celebramos el «Día de las misiones», el llamado «DOMUND», este año bajo el lema «La Palabra de Dios, Luz para los Pueblos».

La elección de este lema se puede interpretar en el sentido de querer recordar que lo esencial de las misiones es evangelizar y que «evangelizar, como dice san Pablo, es hablar de Cristo y anunciar su palabra» (cf. *Rm* 10,14-17). ¿Es preciso recordarlo, a pesar de ser una cosa tan evidente? Parece que sí. Desde hace muchos años se ha difundido la idea de que el misionero no es sino un agente social al servicio del desarrollo humano de los pueblos más pobres. Esta idea ha ido formándose por el hecho de que muchos misioneros se han entregado plenamente a la ayuda humana, sea porque han encontrado situaciones de miseria y de injusticia que claman al cielo, sea porque piensan que realmente no deben hacer otra cosa, sea porque esperan poder transmitir la Palabra de Cristo más adelante... También se ha formado esta imagen tal vez porque, cuando se nos habla de lo que hacen y se nos pide dinero, casi siempre se trata de proyectos y obras de promoción humana.

Estamos ante la última encíclica de Benedicto XVI, que, como ya hemos dicho, pone el fundamento de todo en la relación mutua y necesaria

entre la «Caridad y la Verdad»: la caridad no se puede practicar sino en la verdad, y la verdad no se puede realizar sino en la caridad. En el caso de los misioneros, parece que la caridad es la base de toda la acción social y humanitaria que hacen, y la verdad corresponde a la Palabra de Cristo que predicán. Pero hemos de profundizar un poco más. Citando a Pablo VI, dice la encíclica:

«El testimonio de la caridad de Cristo mediante obras de justicia, paz y desarrollo forma parte de la evangelización.» (n. 15)

«Además de la libertad, el desarrollo humano integral como vocación exige también que se respete la verdad... (Y la verdad del desarrollo humano) es que debe ser integral, o sea, promover a todos los hombres y todo el hombre... El evangelio es un elemento fundamental del desarrollo humano, porque en él, Cristo, en la misma revelación del misterio del Padre y de su amor, manifiesta plenamente el hombre al hombre mismo... Precisamente porque Dios pronuncia el «sí» mayor al hombre, éste no puede dejar de abrirse a la vocación divina para realizar su desarrollo.» (n. 18)

El misionero es un evangelizador, porque comunica Jesucristo a fin de que crean en Él y, creyendo, como dice san Pablo, se salven. Pero a la luz de estas afirmaciones nos preguntamos cómo

la caridad y la verdad están presentes en la vida y la tarea del misionero. En tanto que buen evangelizador, el misionero:

—Vive el Amor en el origen de su vocación y en la acción misionera: es misionero porque ama y vive y trabaja amando.

—Sirve a la Verdad salvadora: es misionero porque cree en ella y quiere que los otros también crean.

—Pero el Amor y la Verdad son Jesucristo. No amaría verdaderamente si no comunicara el don más preciado y necesario, que es la fe en Jesucristo; no serviría a la Verdad, si no la testificase también en el servicio al desarrollo humano.

Entendemos así lo que dice el mensaje del Papa para el día del DOMUND: que la Palabra que anuncian los misioneros es realmente «Palabra de salvación». La salvación, que es el Cristo anunciado y demostrado en las obras, el Cristo creído y amado sobre todas las cosas, el Cristo adorado en la oración y servido en los pobres.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat